

“मीठे बच्चे- तिम्नो पासमा जे जति छ, त्यसलाई ईश्वरीय सेवामा लगाएर सफल गर। कलेज एवं हस्पिटल खोल्दै जाऊ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको शिवबाबासँग कुनचाहिँ एक सम्बन्ध धेरै रमणिक र गहन छ?

उत्तर:- तिमीले भन्दछौ- शिवबाबा हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ भने बच्चा पनि हुनुहुन्छ, तर बाबा नै फेरि बच्चा कसरी हुनुहुन्छ! यो धेरै रमणिक र गहन कुरा हो। तिमीले उहाँलाई बालक पनि सम्झन्छौ किनकि उहाँमा पूरा बलिहार जान्छौ। सारा वर्सा पहिला तिमीले उहाँलाई दिन्छौ। जसले शिवबाबालाई आफ्नो वारिस बनाउँछन्, उनैले २१ जन्मको वर्सा पाउँछन्। यी बच्चा (शिवबाबा)ले भन्छन्- मलाई तिम्नो धन चाहिँदैन। तिमी केवल श्रीमतमा चल्थौ भने बादशाही मिल्नेछ।

गीत:- माता ओ माता.....

ओम् शान्ति। ओम् शान्ति, कसले भन्यो? शरीरले भन्यो वा आत्माले भन्यो? यो बच्चाहरूले राम्रोसँग बुझ्नुपर्छ। एउटा छ आत्मा, अर्को छ शरीर। आत्मा त अविनाशी हो। यो आत्मा स्वयंले आफ्नो परिचय दिन्छ- म पनि आत्मा बिन्दु स्वरूप हुँ। जस्तै परमात्मा बाबाले आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ। मलाई परमात्मा किन भनिन्छ? किनकि म सबैका पिता हुँ। सबैले भन्छन्- हे परमपिता परमात्मा, हे भगवान्। यो सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। अन्धश्रद्धाको कुरा छैन। अरूले जे सुनाउँछन्, त्यो सत्य होइन। मनुष्यले ईश्वरको लागि जुन बताउँछन्, ती सबै असत्य हुन्। एक ईश्वर नै सत्य हुनुहुन्छ। उहाँले सत्य बताउनुहुन्छ। बाँकी सबै मनुष्य-मात्र उहाँको लागि झुटो बतलाउँछन्। त्यसैले बाबालाई सत्य (ट्रुथ) भनिन्छ, सचखण्ड स्थापना गर्नेवाला। भारतवर्ष नै सचखण्ड थियो। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले नै सचखण्ड बनाएको थिएँ। त्यतिबेला भारतखण्ड सिवाय अरू कुनै खण्ड थिएन। यो सबै सत्य बाबाले नै बताउन सक्नुहुन्छ। ऋषि, मुनि पहिलेका सबैले भन्दै आए- हामीले ईश्वर रचयिता र रचनाको आदि मध्य अन्तलाई जान्दैनौं। नेती-नेती गर्दै गए। कसैले पनि परिचय दिन सकेनन्। बाबाको परिचय बाबाले नै दिनुहुन्छ। म तिम्नो बाबा हुँ। म नै आएर नयाँ दुनियाँको स्थापना गरेर पुरानो दुनियाँको विनाश गराउँछु- शंकरद्वारा। नयाँ सृष्टि ब्रह्माद्वारा रच्छु। मैले नै तिमीलाई आफ्नो सत्य परिचय दिन्छु। बाँकी जो मेरो बारेमा तिमीलाई सुनाउँछन्, त्यो झुटो नै सुनाउँछन्। जो आएर गएका छन्, उनलाई कसैले जान्दैनन्। सत्ययुगी लक्ष्मी-नारायण उच्च भन्दा उच्च थिए। नयाँ दुनियाँ जुन उच्च थियो, त्यसको मालिक थिए। बाँकी यति उच्च दुनियाँ कसले बनायो र त्यसको मालिक कसले बनायो? यो कसैलाई थाहा छैन। बाबा जान्नुहुन्छ- जसले स्वर्गको राजाईको

वर्सा लिएको थियो, उसैको बुद्धिमा यो कुरा बस्छ। गाउँछन् पनि— तिमी माता-पिता, हामी बालक तिम्नो...। यो कसको लागि गाउँछन्? लौकिकको लागि या पारलौकिकको लागि? लौकिकको त यो महिमा हुन सक्दैन। सत्ययुगमा पनि यो महिमा कसैको हुन सक्दैन। तिमी यहाँ आएका छौ, उहाँ माता पितासँग २१ जन्मको अपार सुखको वर्सा लिन, राज्य-भाग्यको वर्सा लिन। भगवान्हुनुहुन्छ नै रचयिता त्यसैले उहाँको साथमा माता पनि हुनुहुन्छ नि। यहाँ तिमी बच्चाहरूले भन्छौ— हामी माता-पिताको पासमा आएका छौं। यहाँ कुनै गुरु गोसाईं छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले मसँग फेरि स्वर्गको वर्सा लिइरहेका छौ। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणले नै राज्य गर्थे। श्रीकृष्णलाई सबैले प्यार गर्छन्, राधालाई किन गर्दैनन्? लक्ष्मी-नारायण बचपनमा को हुन्? यो कसैलाई थाहा छैन। मानिसहरूले सम्झन्छन्— उनीहरू द्वापर युगमा थिए। माया रावणले बिल्कुल तुच्छ बुद्धि बनाएको छ। तिमी पनि पहिले पत्थरबुद्धि थियौ। बाबाले तिमीलाई पारसबुद्धि बनाउनु भएको छ। पारसबुद्धि बनाउने वाला एक बाबा नै हुनुहुन्छ। स्वर्गमा सुनको महल हुन्छन्। यहाँ सुन त के, तामा पनि मिल्दैन। पैसा तामाका पनि बनाउँदैनन्। वहाँ त तामाको कुनै मुल्य हुँदैन। यो जुन गायन गरिएको छ— किनकी दबी रही धूल में, किनकी राजा खाए... त्यो फेरि हुनु छ अवश्य। वास्तवमा आगो लागेको थियो। विनाश भएको थियो, त्यो फेरि हुनु छ अवश्य। ५ हजार वर्ष पहिले जसरी फेरि दैवी स्वराज्य स्थापना भइरहेको छ। तिमी बच्चाहरूलाई राजाई दिन्छु, अब जति जसले पढ्छ। विचार गर्नुपर्छ— सत्ययुगमा यी लक्ष्मी-नारायण राजा रानी तथा प्रजा कहाँबाट आए? उनीहरूले राज्य कहाँबाट लिए? एक अर्कासँग लिन्छन् वा सूर्यवंशीसँग चन्द्रवंशीहरूले लिए! चन्द्रवंशीसँग फेरि विकारी राजाहरूले लिन्छन्, राजाहरूबाट फेरि कांग्रेस सरकारले लियो। अब त कुनै राजाई छैन। लक्ष्मी-नारायण स्वर्गको मालिक थिए नि— ८ गद्दी चल्यो। त्रेतामा सीतारामको राज्य चल्यो। फेरि मायाको राज्य सुरु भयो। विकारी राजाहरू, निर्विकारी राजाहरूको मन्दिर बनाएर पूजा गर्न थाले। पूज्य थिए, उनै पुजारी बने। अहिले त विकारी राजाहरू पनि छैनन्। अब फेरि नयाँ दुनियाँको इतिहास दोहोरिन्छ। नयाँ दुनियाँको लागि बाबाले तिमीलाई राजयोग सिकाउनु भएको थियो। बेहदका बाबासँग वर्सा लिनु छ। जसले परीक्षा पास गर्छन्, उनैले कल्प-कल्प उच्च पद पाउँछन्। यो हो पढाइ, गीता पाठशाला। वास्तवमा यसलाई ईश्वरीय विश्व-विद्यालय भन्नुपर्छ किनकि यसद्वारा नै विश्व स्वर्ग बन्छ। तर यस कुरालाई सबैले बुझ्दैनन्। केही समय लाग्छ। पछि गएर प्रभाव निस्कनेछ। यो सबै शिवबाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। शिवबाबा भनौं या शिव बालक भनौं! शिव, पिता पनि हुनुहुन्छ भने माता पनि हुनुहुन्छ। यदि शिव भगवान्, माता नभए फेरि तिमीले यसरी किन पुकाछौं— तिमी माता-पिता, हामी बालक तिम्नो... बुद्धिले काम गर्छ। शिव भगवान् पिता पनि हुनुहुन्छ भने माता पनि हुनुहुन्छ। अब बताऊ शिवको आफ्नो

माता हुनुहुन्छ? शिव तिम्पो बच्चा हुन्? जसले भन्छन् शिव हाम्रो पिता पनि हो, बच्चा पनि हो— उनले हात उठाऊ! यो धेरै रमणिक र गहन कुरा हो। पिता नै फेरि बच्चा कसरी हुन सक्छ? वास्तवमा कृष्णले त गीता सुनाएका होइनन्। उनी त माता-पिताका एकै बच्चा थिए। सत्ययुगमा त घैंटो आदि फोर्ने कुरा हुँदैन। गीता सुनाउनु भएको हो शिवले। उहाँलाई बालक पनि सम्झन्छन् किनकि उहाँमा बलिहार पनि जान्छन्। सारा वर्सा (सम्पत्ति) उहाँलाई दिन्छन्। तिमीले गायन गथ्यौं— शिवबाबा हजुर आउनु भयो भने हामी बलिहार जान्छौं। अब बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले मलाई वारिस बनायौ भने म तिमीलाई २१ जन्मको लागि वारिस बनाउँछु। लौकिक बच्चाले तिमीसँग लिन्छ, केही पनि दिँदैन। यी बच्चाले त फेरि दिन्छन् हेर कति! हो, आफ्नो बच्चाहरूलाई पनि सम्भाल गर तर श्रीमतमा चला। यस समयका बच्चाहरू त पिताको धनले पाप नै गर्छन्। यी बच्चाले भन्छन्— मलाई तिम्पो धन के गर्नु छ। म त तिमीलाई बादशाही दिन आएको हुँ, केवल श्रीमतमा चला। योगद्वारा २१ जन्मको लागि तन्दुरुस्ती, अनि पढाइद्वारा राजाई मिल्छ। यस्तो कलेज एवं हस्पिटल खोल। शिवबाबा त दाता हुनुहुन्छ, मैले लिएर के गरूँ! हो, युक्ति बताउँछु— ईश्वर अर्थ सेवामा लगाऊ। श्रीमतमा चला। श्रीकृष्ण अर्थ अर्पण गर्छन्, उनी त राजकुमार थिए, उनी कहाँ भोकै थिए र। शिवबाबाले तिमीलाई बदलामा धेरै दिनुहुन्छ। भगवान्ले भक्तिको फल दिनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ दुःख हर्ता सुख कर्ता। तिम्पो सद्गति गर्नेवाला अरू कोही छँदै छैन। म तिमी बच्चाहरूको सद्गति गर्छु। ठीक छ बाबा, त्यसोभए दुर्गति कसले गर्छ त? प्यारा बच्चाहरू! रावणको प्रवेशता हुनाले, रावणको मतमा सबैले तिम्पो दुर्गति नै गर्दै आएका छन्। रावणको मतमा एकदम भ्रष्टाचारी बनेका छन्। अब म तिमीलाई श्रेष्ठाचारी बनाएर स्वर्गको मालिक बनाउँछु। यहाँ जे जति तिमीले गछौ, त्यो आसुरी मतमा नै गछौ। अब देवता बन्नु छ भने अरू सङ्गत तोडेर एक म सँग जोड। जति मेरो मतमा चल्छौ, त्यति उच्च पद पाउँछौ। पढेनौ भने प्रजामा पनि कम पद पाउँछौ। एक पटक सुन्यौ, धारण गर्यौ भने स्वर्गमा आउँछौ तर पद कम पाउँछौ। दिन प्रतिदिन उपद्रव धेरै हुन्छन्, जसलाई मनुष्यले पनि सम्झन्छन्— वास्तवमा यो त उही समय हो। तर धेरै ढिलो आउनाले यति उच्च पद त पाउन सक्दैनन्। योग विना विकर्म विनाश हुँदैन। अहिले सबैको कयामतको समय हो। हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ। यहाँ तिम्पो कर्म विकर्म बन्दै जान्छ। सत्ययुगमा कर्म अकर्म बन्छन्। कर्म त अवश्य सबैले गर्छन्। कर्म विना त कोही रहन सक्दैन। आत्माले भन्छ— म यो कर्म गर्छु। रातमा थाक्नाले विश्राम लिन्छु। यी अंगहरूलाई अलग सम्झेर सुत्छु, जसलाई निद्रा भनिन्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— हे आत्मा म तिमीलाई सुनाउँछु, त्यसलाई धारण गर। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पढाइ पनि गर। पढाइद्वारा नै उच्च पद मिल्छ। पवित्र नबनी यो ज्ञान बुद्धिमा बस्दैन। मायाले बुद्धिलाई अपवित्र बनाउँछ, त्यसैले बाबाको नाम हो पतित-पावन। गाउँछन्— तिमी

माता-पिता, हामी बालक तिम्पो... तर तिमी अहिले यथार्थमा बसेका छौ, जान्दछौ— यस सहज राजयोगको बलद्वारा २१ जन्मको लागि हामी स्वर्गको मालिक बन्छौं, त्यसैले नै तिमी आएका हो। भक्ति मार्गमा तिमीले गाउँथ्यौ, अब गाउन बन्द भयो। स्वर्गमा गायन नै हुँदैन फेरि भक्तिमा हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिम्पो माता-पिता बनेर तिमीलाई स्वर्गवासी बनाउँछु। मायाले फेरि नर्कवासी बनाउँछ। यो खेल हो। यसलाई बुझेर मर्नु पहिले वर्सा लिइहाल। नत्र राज्य भाग्य गुमाउँछौ। पतितले वर्सा लिन सक्दैन। ऊ फेरि प्रजामा जान्छ। त्यसमा पनि नम्बरवार पद छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ— यस मृत्युलोकमा यो तिम्पो अन्तिम जन्म हो। अब मेरो मतमा चल्थौ भने तिम्पो बेडा पार हुनेछ, यसमा अन्धश्रद्धाको कुनै कुरा छैन। पढाइमा कहिल्यै अन्धश्रद्धा हुँदैन। परमात्माले पढाउनु हुन्छ। विना निश्चय पढ्छौ कसरी? पढ्दा-पढ्दै फेरि मायाले विघ्न पार्छ अनि पढाइलाई छोडिदिन्छन्। त्यसैले गायन गरिएको छ— आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती... फेरि बाबालाई छोडपत्र दिन्छन्। तर फेरि पनि स्नेह भएकाले आएर मिल्छन्। पछि पश्चात्ताप गर्नेछन्— बाबाको बच्चा बनेर फेरि बाबालाई छोडिदिउँ! गएर मायाको बनेँ। यसमा सजाय पनि धेरै मिल्छ र पद पनि भ्रष्ट हुन जान्छ। कल्प-कल्पान्तरको लागि आफ्नो राज्य भाग्य गुमाइदिन्छन्। सजाय खाएर प्रजा पद पायो, त्यसबाट फाइदा नै के! बाबाको सम्मुख आएर धेरै सुन्छन्, फेरि गोरखधन्धामा गएपछि बिसिन्छन्। पहिलो नम्बरको पाप हो काम कटारी चलाउनु। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— विकारी पतित कहिल्यै नबन। बाबा आएर सबैको कपडा सफा गर्नुहुन्छ। बाबा नै सबै पतितहरूलाई पावन बनाउने वाला हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा कोही पनि पतित हुँदैन। तिमी बाबाबाट वर्सा लिएर विश्वको मालिक बन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अब रावणको मत छोडेर श्रीमतमा चल, अरू सबै सङ्गत तोडेर एक बाबा सँग जोड।
- २) निश्चयबुद्धि बनेर पढाइ अवश्य पढ। कुनै पनि विघ्नमा बाबाको हात छोड्नु हुँदैन। योगद्वारा तन्दुरुस्ती र पढाइद्वारा राजाई लिनु छ।

वरदानः— पवित्रताको श्रेष्ठतालाई धारण गरेर सदा शुभ कार्य गर्ने, पुरुषोत्तम एवं विशेष आत्मा भव

साधारण आत्माले जब पवित्रतालाई धारण गर्छ, ऊ महान् आत्मा कहलाउँछ। पवित्रता नै श्रेष्ठता हो, पवित्रता नै पूज्य हो। ब्राह्मणहरूको पवित्रताको नै गायन छ। कुनै पनि शुभ कार्य हुँदा ब्राह्मणहरूद्वारा नै गराउँछन्। त्यसो त नामधारी ब्राह्मण धेरै छन् तर तिमी, जस्तो नाम त्यस्तै काम गर्नेवाला विशेष आत्मा हौ। साधारण कर्म पनि बाबाको यादमा रहेर गर्छौ, त्यसैले विशेष हुन पुग्छ। यस्तो विशेष कर्म गर्नेवाला पुरुषोत्तम वा विशेष आत्मा हौ।

स्लोगन:- स्वयंद्वारा सर्व आत्माहरूलाई सुखको अनुभूति गराउनु नै मास्टर सुखदाता बन्नु हो।